

Κώστας Παπαδάκης

Ας μην βιαστούμε να ερμηνεύσουμε τα κατώτερα των προσδοκιών μας χθεσινά εκλογικά αποτελέσματα για τις ευρωεκλογές με κριτήριο την εσωτερική κατάσταση της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. ή τη στάση της απέναντι στη συμπόρευση.

Θα μας διαψεύσει πριν καν στεγνώσει το μελάνι ή μόλις πριν μία βδομάδα εκπληκτική επίδοση του 2,3% στις περιφερειακές εκλογές, που έγινε χωρίς διαφορετικές εσωτερικές συνθήκες.

Μία απλή ανάγνωση και συγκριτική επισκόπηση των αποτελεσμάτων δείχνει αναμφισβήτητα ότι :

- 1.** Ένα μεγάλο ποσοστό του εκλογικού σώματος δεν ελπίζει στις κάλπες. Απέχει (40% χθες), η ψηφίζει λευκό - άκυρο. Ωστόσο δεν διαφέρει στη συμπεριφορά του από τους υπόλοιπους. Από τον καναπέ και αυτό παρακολουθεί τα αποτελέσματα χωρίς να έχει κάποια πιο κινηματική πρόταση.
- 2.** Το 65% περίπου των υπολοίπων εξακολουθεί να ψηφίζει κόμματα μνημονιακά, καθεστωτικά, φασιστικά κ.λ.π.

Δυστυχώς το ποσοστό αυτό δεν μειώθηκε από το 2012 παρά την απίστευτη σκληρότητα της κυβερνητικής πολιτικής.

Και το ότι μέσα στα όριά του η Ν.Δ. και το ΠΑΣΟΚ υποχώρησαν αισθητά από την εκλογική τους επίδοση του Ιουνίου 2012, δεν είναι αρκετό για να σηματοδοτεί μεταβολή προσανατολισμού του προς τα αριστερά. Αντίθετα, η άνοδος της Χ.Α., σε συνδυασμό με την επιτυχή επανεμφάνιση του ΛΑ.Ο.Σ. και παρά την καθίζηση των ΑΝ.ΕΛ. και ΔΗΜ.ΑΡ. δείχνουν πληθώρα εναλλακτικών λύσεων στον χώρο και ενίσχυση του δεξιού προσανατολισμού..

3. Το υπόλοιπο 35% περίπου του εκλογικού σώματος που εξακολουθεί να ψηφίζει αριστερά, προτίμησε να ψηφίσει «κόμμα εξουσίας» με αποτέλεσμα να λεηλατηθεί και πάλι από τον ΣΥΡΙΖΑ.

Δυστυχώς το ποσοστό αυτό δεν αυξήθηκε από το 2012 παρά τους αγώνες και την κρίση. Ούτε άλλαξε ουσιαστικά η κατανομή του ανάμεσα στις δυνάμεις της αριστεράς. Με την ψήφο διαχείρισης (ανάθεσης) να νικά κατά κράτος ξανά την ψήφο ανατροπής. Μέχρι και οι γραμμές του Κ.Κ.Ε. σπάνε.

4. Η εκλογική αυτή συμπεριφορά ασκείται με διαφορετικά κριτήρια όταν η κάλπη αναδεικνύει κεντρικό πολιτικό διακύβευμα (όπως π.χ. οι χθεσινές ευρωεκλογές, οι βουλευτικές Ιουνίου 2012 και πιθανότητα οι επόμενες βουλευτικές) και διαφορετικά σε άλλες εκλογές (π.χ. περιφερειακές και δημοτικές 2010 και 2014).

Ο ελάχιστος χρόνος της μίας εβδομάδας ανάμεσα στις δύο εκλογικές αναμετρήσεις δεν αφήνει περιθώρια για εκτίμηση μεταβολής των εκλογικών προτιμήσεων. Πρόκειται για μία ενιαία εκλογική στάση με διαφοροποιημένο το κριτήριο επιλογής ανάλογα με την κάλπη. Ψήφος καταγραφής στη μία περίπτωση, ψήφος προοπτικής στην άλλη.

Ακόμα και χθές, είναι ολοφάνερο ότι δεκάδες χιλιάδες εκλογείς που ψήφισαν μνημονιακά στην κάλπη των ευρωεκλογών, ταυτόχρονα στις άλλες ψηφίζαν Δούρου, Γαλιατσάτου, Σακελλαρίδη, Ρούσσο, Πελετίδη, Σελέκο, Γκότση κλπ.

5. Παρά την επικράτηση της λογικής της «ψήφου ανάθεσης», ένα σημαντικό ποσοστό 17% περίπου επέλεξε να ψηφίσει κόμματα που ήξερε η πιθανολογούσε σοβαρά ότι θα μείνουν κάτω του 3%.

Η συντριπτική πλειοψηφία του ποσοστού αυτού ψήφισε οτιδήποτε άλλο, εκτός από αριστερά. Που σημαίνει ότι η αριστερά δεν συγκινεί τον κόσμο αυτόν, που δεν υποτάσσεται στη λογική της χαμένης ψήφου, στην οποία όμως υποτάσσεται στη συντριπτική της πλειοψηφία η ίδια. Και ο αχάριστος «κόσμος των κινημάτων» βεβαίως....

6. Το αποτέλεσμα της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. είναι κατώτερο από τις προσδοκίες μας, αναντίστοιχο με τις πραγματικές της δυνάμεις στην κοινωνία και τα συνδικάτα, μικρότερο από όσο χρειάζεται για να διεκδικεί σοβαρό μερίδιο στον συσχετισμό δυνάμεων στην αριστερά. Ημασταν και πάλι το πλέον ευάλωτο στις εκλογικές πιέσεις του ΣΥΡΙΖΑ τμήμα της αριστεράς.

Το ότι οι ψήφοι μας είναι διπλάσιοι εκείνων του Ιούνη 2012 αποτελεί παρηγοριά, αλλά όχι και νίκη. Γιατί τα μεγέθη είναι εξαιρετικά χαμηλά και το ζητούμενο, που είναι η αλλαγή του μεγέθους και όχι η διαχείρισή του, δεν επιτεύχθηκε. Αλλωστε ο διπλασιασμός οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στο θετικό αποτέλεσμα της περασμένης Κυριακής, που μας έδωσε τονωτική ώθηση για να σταθεροποιήσουμε ένα - μικρό τελικά - μέρος του.

7. Το αποτέλεσμα των υπόλοιπων μικρών της αριστεράς επίσης απογοητευτικό, ιδίως για το Σχέδιο Β΄, δείχνει ότι δεν ήταν δυνατή η ανάπτυξη καμμιά δυναμικής να ανακόψει (μετά το 2012 και ιδίως σήμερα) τους παγιούμενους συσχετισμούς στην αριστερά. Και αυτό δεν αναιρείται από την επιλεκτική αντιπαράθεση ορισμένων εκλογικών αποτελεσμάτων σε Δήμους και περιφέρειες, όπως μερικοί επιχειρούν. Θα είχαμε μπει σε άσκοπη περιπέτεια, νοθεύοντας τον αντικαπιταλιστικό μας λόγο και περικλύποντας την αιχμή της εξόδου από την Ε.Ε. Τουλάχιστον έτσι, τα πράγματα μπήκαν στη θέση τους.

Από όσους είμαστε μαζί συνήθως στους δρόμους μόνο το Ε.ΠΑ.Μ. κατέγραψε αξιόλογο αποτέλεσμα (λίγο μεγαλύτερο από το δικό μας). Αλλά περιθώρια κεντρικής πολιτικής συνεργασίας μαζί του μάλλον δεν υπάρχουν.

8. Αν θα έπρεπε να εντοπίσω κάτι που δεν έγινε τα τελευταία δύο χρόνια και συντέλεσε στην αδυναμία της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. να μεταβάλει έστω και μερικά τον συσχετισμό των δυνάμεων είναι ότι έλειψε μετά τον Ιούνη 2012 μία κεντρική, συστηματική συντονισμένη, συνολική πανελλαδική πολιτική και επικοινωνιακή παρέμβαση - καμπάνια για χρέος, ευρώ και Ε.Ε, η οποία θα επιχειρούσε να απαντήσει με αξιώσεις στον κυρίαρχο πολιτικό λόγο των συστημικών δυνάμεων και της διαχειριστικής αριστεράς και θα καθιστούσε τα ζητήματα αυτά κέντρο της αντιπαράθεσης και τον χώρο μας βασικό της πόλο. Φάνηκε ότι η στάση απέναντι σε αυτά έκρινε τις εκλογές.

9. Η επόμενη μέρα στο κίνημα δεν φαίνεται σίγουρα καλύτερη από την προηγούμενη. Εθετα λίγες μέρες, προπαγανδίζοντας την ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. πριν μεταξύ άλλων ορισμένα ερωτήματα:

Ποιον εξυπηρετεί συνεπώς:

- Η διεύρυνση της λογικής της ανάθεσης, η εναπόθεση όλων των ελπίδων στην κατάληψη των κυβερνητικών θώκων χάριν της οποίας μάλιστα έχει εγκαταλειφθεί και η «θέση αρχής» της απλής αναλογικής;
- Ο εγκλεισμός του οποιουδήποτε αντιμνημονιακού προσανατολισμού σε διαχείριση μέσα από

την Ευρωπαϊκή Ένωση και το ευρώ, που έχει αποδειχθεί, στο πρόσφατο παράδειγμα της Κύπρου, ανέφικτη;

- Η ανάδειξη ενός κόμματος «εξουσίας» που κλείνει το μάτι στις ΗΠΑ, και διακηρύσσει ότι ανήκουμε στο ΝΑΤΟ και στον Δυτικό κόσμο, ελπίζοντας στο ΔΝΤ για τη μείωση του χρέους;
- Η εγκατάλειψη του αντικαπιταλιστικού προσανατολισμού και των μεταβατικών στόχων του;
- Η συστηματική αλλοίωση της πραγματικής δύναμης της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. από τις καθημερινές ψευτοδημοσκοπήσεις και ο τηλεοπτικός της αποκλεισμός;
- Ποιος ωφελείται εάν η ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. καταγράψει πάλι αναντίστοιχα μικρότερα από τις πραγματικές της δυνάμεις εκλογικά ποσοστά και τι θα σημαίνει αυτό αύριο για το κίνημα;

Τα ερωτήματα δεν ήταν «ρητορικά». Η συζήτηση ανοίγει. Και αναζητείται απάντηση.

Αθήνα, 26/5/2014

Κώστας Παπαδάκης

Υ.Γ. Θα ήταν παράλειψη αν δεν αναφερόμουν σε ένα άλλο «σημαδιακό» αποτέλεσμα των χθεσινών εκλογών. Στο β΄ γύρο των δημοτικών εκλογών στο Χαλάνδρι, η «Αντίσταση» νίκησε και ο Σίμος Ρούσσος είναι πιά Δήμαρχος. Με ποσοστό 52%, 20% μεγαλύτερο από όσο είχαν αθροιστικά οι δυνάμεις της αριστεράς στον α΄ γύρο.

Φαίνεται ότι η ιστορία, όταν καμμία φορά αποφασίζει να ασχοληθεί μαζί μας, μας κάνει πλάκες και μας δοκιμάζει.

Ανάμεσα στους 24 εκλεγέντες δημοτικούς του συμβούλους, υπάρχουν και τρία μέλη της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. Εκλεγμένα με ένα ψηφοδέλτιο προς το οποίο μόνο στον β΄ γύρο και μόνο από την Τοπική Επιτροπή της εκφράστηκε υποστήριξη. Ο αδιαπραγμάτευτος προσανατολισμός του επικεφαλής του στον ΣΥ.ΡΙΖ.Α. συνέβαλε στην μη συμμετοχή σημαντικών συνιστωσών της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. στο ψηφοδέλτιο και την παράλειψη υποστήριξής του στον α΄ γύρο. Άλλοι σ. προέκριναν τη στήριξη λόγω της ιστορικότητας και του κινηματικού του χαρακτήρα και εντάχθηκαν.

Τώρα αυτό το ψηφοδέλτιο – μαζί και οι τρεις δικοί μας, πρώτη φορά σε πλειοψηφικό Δ.Σ. –

καλείται να διοικήσει έναν από τους μεγαλύτερους δήμους της χώρας, τον μόνο μάλιστα μεγάλο Δήμο, που ο ΣΥΡΙΖΑ δεν ηττήθηκε. Με τα δεδομένα του χρέους, του Καλλικράτη, των περικοπών, των ΕΣΠΑ, του ΣΕΣ, του παρατηρητήριου, των μνημονίων, της Ε.Ε, την απειλή της ποινικοποίησης που караδοκεί για κάθε «κακή διαχείριση».

Αναζητείται και εδώ η απάντηση στο πώς θα τα καταφέρουν. Για την ώρα ας έχουν τις ευχές και τη συμπαράστασή μας. Ο καθένας μας θα μπορούσε - και διακηρυκτικά θα ήθελε - να βρίσκεται στη θέση τους.